

Чепелюк Н. І.

Національний університет «Одеська політехніка»

Коваль Н. О.

Національний університет «Одеська політехніка»

Добровольська Ю. Л.

Національний університет «Одеська політехніка»

ЧИСЛІВНИКИ В ДАВНЬОАНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ В ОБ'ЄКТИВІ СУЧАСНОГО МОВОЗНАВСТВА: ІСТОРИЧНИЙ КОНТЕКСТ, СТРУКТУРА ТА АЛЬТЕРНАТИВНІ ПОГЛЯДИ

У статті здійснено комплексний аналіз числівників у давньоанглійській мові крізь призму сучасних мовознавчих підходів, зокрема корпусної лінгвістики та порівняльно-історичного аналізу. Досліджено еволюцію числівникової системи у давньоанглійський період (V–XI ст.) та простежено перехід від синтетичних до аналітичних конструкцій у контексті загальних морфологічних трансформацій англійської мови. З'ясовано структурні особливості кардинальних, порядкових, дробових та збірних числівників, їхній розвиток та функціональну стабільність у межах германської мовної традиції. Виявлено внутрішньомовні (морфологічна редукція, спрощення парадигм) та зовнішньомовні (скандинавський, латинський, французький впливи) чинники, які спричинили значні зміни у системі числівників. Особливу увагу приділено аналізу суплетивних форм порядкових числівників як свідчення історичної стабільності мовної системи. Констатується, що дослідження числівників у давньоанглійській мові дозволяє глибше зрозуміти, як мовні категорії адаптувалися до змін, зберігаючи свою функціональну значущість, і водночас підкреслює важливість числівників як маркерів мовної спадковості та адаптації, а також демонструє їхню роль у ширших еволюційних процесах, які формують сучасні мовні системи. Проведені студії числівників у давньоанглійській мові дозволяє розширити мовознавчі уявлення про те, як мова змінюється під впливом культурних контактів і внутрішніх лінгвістичних процесів, збагачуючи не тільки англійську історичну граматику, але й мовознавство загалом. Розглянуто альтернативні погляди на механізми еволюції числівникової системи в англійській мові, зокрема гіпотези щодо домінування внутрішньомовних змін над зовнішніми запозиченнями. Визначено роль числівників у реконструкції історичних граматичних моделей та їхню значущість у дослідженні мовної спадковості. Запропоновано перспективи подальших досліджень із залученням корпусного аналізу історичних текстів для глибшого вивчення мовних змін та їхніх закономірностей.

Ключові слова: історична морфологія, давньоанглійська мова, скандинавський вплив, порівняльно-історичний аналіз, числівник, морфологічні трансформації, суплетивні форми, корпусна лінгвістика, синтетичні та аналітичні конструкції.

Постановка проблеми. Актуальність вивчення граматичного рівня будь-якої мови сьогодні набуває особливого значення в умовах глобалізації, яка стимулює інтенсивні контакти між різними культурами та мовами, проте водночас створює нові виклики перед сучасним мовознавством. Граматика, будучи основою мовної структури, забезпечує зв'язність, точність і ефективність комунікації. Її дослідження стає ключем до розуміння механізмів формування й розвитку мовних

систем. У світі, де мовне різноманіття стикається з тенденціями до уніфікації, дослідження граматики набуває особливої ваги: воно одночасно сприяє збереженню культурного багатства і спрощує міжмовну взаємодію.

Вивчення граматичного рівня є важливим не лише для ідентифікації структурних відмінностей між мовами, але й для аналізу універсальних мовних закономірностей, які забезпечують успішне функціонування різних мов у світовому комуніка-

тивному просторі. Граматичний рівень виступає індикатором історичних процесів, мовних контактів і еволюційних змін, що є цінними для розуміння стійкості, адаптації або навіть зникнення певних мовних форм. Сучасні наукові підходи, такі як корпусна лінгвістика, комп'ютерна обробка мовних даних і порівняльно-історичний аналіз, дозволяють із новою точністю досліджувати граматичні особливості та трансформації, що є важливими для поглиблення знань про природу мови.

Особливу увагу заслуговує вивчення числівників у давньоанглійській мові як важливої граматичної категорії [1]. Числівники зберігають свою основну форму навіть у контексті складних морфологічних і синтаксичних змін, що робить їх цінними для реконструкції історичних граматичних систем. У контексті англійської мови числівники виступають важливими маркерами, які дозволяють простежити еволюцію від синтетичних до аналітичних конструкцій, відображаючи унікальні процеси мовної адаптації. Вивчення числівників також допомагає зрозуміти зв'язки англійської мови з іншими германськими мовами, зокрема через вплив скандинавських, латинських і французьких мов.

Методологічна значущість дослідження зумовлена сучасними підходами, що включають використання комп'ютерних технологій і порівняльного аналізу, які дозволяють глибше зрозуміти еволюцію мовних категорій. Таким чином, вивчення числівників у давньоанглійській мові сприяє як збереженню історичної мовної спадщини, так і вдосконаленню сучасних наукових підходів у галузі мовознавства.

Числівники у давньоанглійській мові є важливим об'єктом дослідження, оскільки вони відображають складні мовні процеси, що формували сучасну англійську морфологію. Як одна з найстабільніших граматичних категорій, числівники зберегли ключові риси навіть за умов суттєвих мовних змін. Їхнє вивчення дозволяє простежити перехід від синтетичної до аналітичної структури, а також встановити вплив германських, скандинавських і латинських мов на англійську.

Сучасні методи, такі як корпусний аналіз і порівняльно-історичний підхід, сприяють виявленню закономірностей еволюції числівників, що є важливим для розуміння історичних змін у мовних системах. Це дослідження є актуальним для історичної лінгвістики, оскільки допомагає пояснити, як мовні категорії зберігають стабільність і адаптуються до нових умов.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальність дослідження числівників у давньо-

англійській мові пояснюється їхнім значенням для розуміння граматичних особливостей ранньої англійської мови та їхньою роллю у вивченні мовних процесів, що формували сучасну англійську морфологію. Як одна з найстабільніших частин мовної системи, числівники є ключовими елементами для аналізу зв'язків англійської з іншими германськими мовами та мовами, які впливали на її розвиток, зокрема скандинавськими та латинською. Вивчення числівників у контексті історичної лінгвістики дозволяє простежити перехід від синтетичної системи давньоанглійської мови до аналітичної структури, яка домінує в сучасній англійській.

Дослідження числівників у контексті історичної лінгвістики дозволяє виявити основні закономірності переходу давньоанглійської мови від синтетичної до аналітичної структури, що нині домінує в сучасній англійській. У працях провідних мовознавців, зокрема Альберта Бага та Томаса Кейбла [3], Нормана Блейка [4] та ін., підкреслюється важливість аналізу числівників для розуміння загального напрямку еволюції мовної системи. Учені акцентують увагу на тому, що числівники залишаються однією з найстабільніших граматичних категорій, яка зберігає свої ключові риси навіть за умов суттєвих трансформацій інших мовних компонентів. Це дослідження сприяє глибшому усвідомленню процесів адаптації мовних структур до нових комунікативних потреб, що відображає ширші тенденції мовної еволюції.

Сучасні методи дослідження, такі як порівняльно-історичний аналіз, корпусні дослідження та комп'ютерна обробка текстів, допомагають виявляти закономірності, що пояснюють еволюцію англійської та інших індоєвропейських мов. Використання корпусної лінгвістики у вивченні історичних текстів сприяє розкриттю граматичних процесів та внутрішньомовної еволюції. Як зазначає Майкл Хогг [5], це дає змогу краще зрозуміти динаміку мовних змін, зокрема вплив культурних контактів і внутрішніх лінгвістичних процесів.

Числівники в давньоанглійській мові мають складну і багатогранну морфологічну структуру, що включає кардинальні та порядкові числівники. У порівнянні з сучасною англійською, давньоанглійська була синтетичною мовою, в якій граматичні відношення здебільшого виражалися за допомогою закінчень. Дослідження Нормана Блейка [4], Альберта Бага та Томаса Кейбла [3], а також Майкла Хогга [5; 6] дозволяють краще

зрозуміти формування та розвиток числівників у давньоанглійській мові. Ці праці також розглядають альтернативні інтерпретації походження і функцій числівників, а також їхній зв'язок з іншими мовами.

Огляд літератури свідчить про те, що хоча дослідження числівників у англійській мові є обмеженим за обсягом, воно має значну цінність. Наприклад, А. Баг та Т. Кейбл акцентують увагу на стабільності числівникової системи англійської мови, незважаючи на вплив скандинавських мов і перехід від синтетичної до аналітичної структури. Їхній аналіз демонструє, що числівники залишаються однією з найконсервативніших категорій англійської морфології. Н. Блейк детально описує морфологічні зміни числівників, включно зі зникненням складних суфіксів, що спричинило спрощення синтетичних конструкцій. Його праця підкреслює універсальність процесів спрощення морфології, які можна простежити в інших мовах. У свою чергу, М. Хогг наголошує на впливі скандинавських мов на числівники під час вікінгівських вторгнень, вказуючи на динамічний характер мовних контактів як важливого чинника змін.

На противагу цьому, М. Джонс [7] розглядає зміни в числівниковій системі як наслідок внутрішньої еволюції англійської мови без значного зовнішнього впливу. Альтернативність його аналізу полягає в підкресленні ролі внутрішньомовних процесів спрощення, які вплинули на трансформацію англійської мови в аналітичну.

Попри обмежений обсяг досліджень, числівники виступають важливим об'єктом для аналізу мовної стабільності та змін у граматичних категоріях. Їхнє вивчення допомагає пояснити, як граматичні категорії зберігаються або змінюються протягом століть, демонструючи взаємодію між внутрішньомовними процесами та зовнішніми контактами. Аналіз еволюції числівників також сприяє розумінню загальноєвропейської тенденції до аналітизму, яка характерна для розвитку не лише англійської, але й інших індоєвропейських мов.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження числівників у давньоанглійській мові як важливого компонента її морфологічної системи, аналіз їхньої ролі у формуванні сучасної англійської мови та простеження переходу від синтетичної до аналітичної структури. У цій розвідці ставиться завдання вивчити історичні та мовні процеси, що впливали на еволюцію числівників, а також дослідити їхню стабільність як граматичної категорії в умовах морфологічних змін. Особливу увагу приділено впливу германських,

скандинавських та латинських мов на числівникову систему давньоанглійської мови. Використання сучасних методологічних підходів, таких як порівняльно-історичний аналіз і корпусні дослідження, сприяє виявленню закономірностей розвитку числівників, що дозволяє поглибити розуміння історичних мовних змін і сприяти формуванню нового погляду на розвиток англійської морфології [2].

Сучасні методи вивчення історії англійської мови, зокрема методи порівняльної та історичної лінгвістики, дозволяють дослідникам аналізувати не лише фонетичні та морфологічні зміни числівників, але й їхній синтаксичний розвиток у контексті граматичних перетворень мови загалом. Використовуючи корпусні методи, а також комп'ютерну обробку історичних текстів, дослідники можуть більш детально відстежувати зміни в числівниковій системі від давньоанглійського періоду до сучасності. Застосування корпусної лінгвістики до історичних текстів, як зазначає Майкл Хогг [5, с.12], сприяє глибшому розумінню граматичних процесів і внутрішньомовної еволюції. Таким чином, дослідження числівників у давньоанглійській мові дозволяє розширити наші уявлення про те, як мова змінюється під впливом культурних контактів і внутрішніх лінгвістичних процесів, збагачуючи не тільки англійську історичну граматику, але й мовознавство загалом.

Виклад основного матеріалу. Числівники в давньоанглійській мові виступають важливим елементом її морфологічної системи, що відображає складну та багатогранну структуру мови цього періоду, а водночас їй екстралінгвістичні особливості аналізу їх корпусу. Як синтетична мова, давньоанглійська використовувала закінчення для вираження граматичних відношень, і числівники були невід'ємною частиною цієї системи. Розвинена числівникова система включала кардинальні та порядкові форми, які зберігали основні риси індоєвропейської спадщини. Кардинальні числівники демонстрували стабільність форм, тоді як порядкові утворювалися за допомогою суфіксів, характерних для германських мов, які відображали важливі морфологічні функції [6; 8].

У системі числівників давньоанглійської мови відзначаються значні зміни, спричинені як внутрішньою еволюцією, так і зовнішніми контактами. Зокрема, запозичення зі скандинавських мов у період вікінгівських вторгнень сприяли появі нових числівникових форм і модифікації існуючих. Ці зміни є прикладом впливу мовного контакту на формування граматичних систем

і загальну трансформацію англійської мови від синтетичної до аналітичної структури [11].

Морфологічне спрощення числівників стало ключовим етапом у розвитку англійської мови. Відмова від складних суфіксів і синтетичних конструкцій у середньоанглійський період відповідала загальним тенденціям до аналітизму в індоевропейських мовах. Проте числівники, навіть за умов цих трансформацій, зберегли свої функціональні властивості й залишилися однією з найстабільніших категорій граматичної системи [10, с. 236].

Перехід від синтетичної до аналітичної структури числівникової системи супроводжувався розвитком нових синтаксичних моделей. Замість складних морфологічних форм стали активно використовуватися допоміжні слова та прийменники для вираження граматичних відношень. Цей процес ілюструє взаємозв'язок між морфологічними та синтаксичними змінами, які заклали основи сучасної аналітичної англійської мови [9, с. 112].

Дослідження числівників у давньоанглійській мові дозволяє глибше зрозуміти, як мовні категорії адаптувалися до змін, зберігаючи свою функціональну значущість. Це підкреслює важливість числівників як маркерів мовної спадковості та адаптації, а також демонструє їхню роль у ширших еволюційних процесах, які формують сучасні мовні системи.

Зупинімося на історичному розвитку означуваного морфологічного класу. Числівники в англійській мові мають довгу і складну історію, яка бере початок у давньоанглійський період

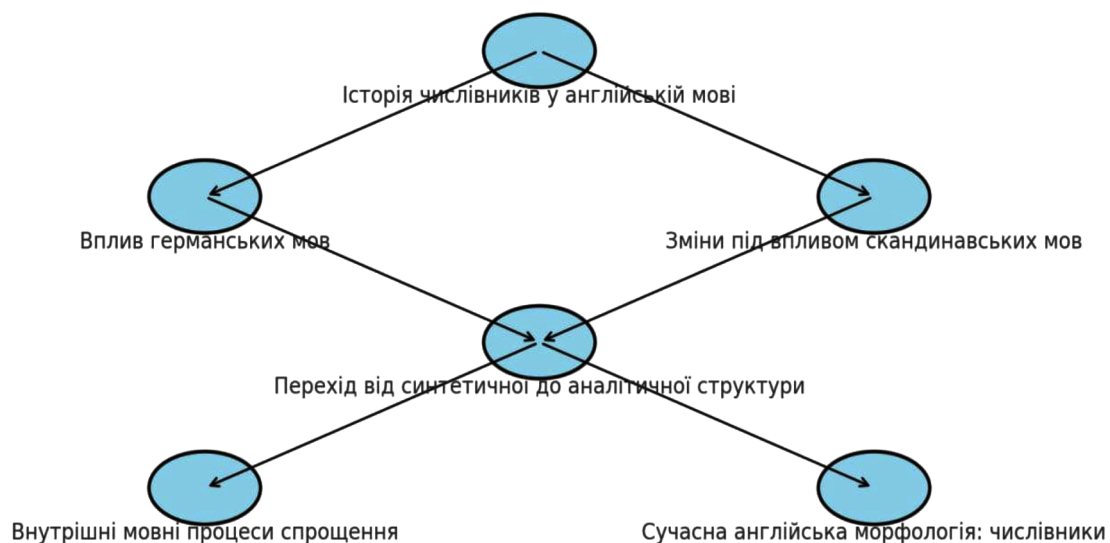
(V–XI століття). У цей час назви на позначення чисел зберігали риси індоевропейської спадщини, включаючи синтетичну структуру, де граматичні відношення виражалися за допомогою суфіксів та інших морфологічних маркерів. Наприклад, слово *tēn* («десять») мало чітку морфологічну стабільність, яка простежувалася в багатьох германських мовах [6, с. 45]. У цей період числівники також були тісно пов'язані з іншими категоріями, зокрема порядкові числівники формувалися через додавання суфіксів (*þridda* – «третій»).

У ранньосередньоанглійський період (XII–XV століття) англійська мова зазнала значного зовнішнього впливу германських мов. Відображення спільного германського коріння спостерігалось у використанні числівників із суфіксами, подібними до інших германських мов, таких як давньоверхньонімецька та давньонорвезька (*fiower* – «чотири»). Ця спільність забезпечила стабільність числівникової системи, яка зберігалася навіть у періоди значних мовних змін [8, с. 116].

У IX–XI століттях вікінгівські вторгнення спричинили значні мовні контакти, які вплинули на числівники англійської мови. Запозичення зі скандинавських мов впливали як на лексику, так і на морфологію. Наприклад, слово *hundred* (позначення «сто») набуло особливої форми внаслідок взаємодії з давньоскандинавською мовою (*hundrað*), що вказує на процеси мовного зближення [11, с. 134].

Наступний час характеризується морфологічними трансформаціями числівників (та й інших частин мови) від синтетичної до аналітичної структури. Так, у середньоанглійський період

Схема системомовного зв'язку історії формування числівників в англійській мові

(XII–XV століття) числівники зазнали трансформацій, зумовлених загальними тенденціями спрощення морфології. Відмова від складних суфіксів спричинила перехід до аналітичних конструкцій. Наприклад, замість форм із суфіксами для позначення порядкових числівників стали активно використовувати допоміжні слова або синтаксичні структури, такі як *the third* («третій»). Цей процес відображає загальну тенденцію англійської мови до аналітизму [9, с. 169–170].

Подібно до інших морфологічних змін, у числівниках визначаються внутрішні системомовні процеси, зокрема спрощення, редукція тощо. Так, у XIV–XV століттях англійська мова продовжувала спрощувати свою морфологічну систему. Це стосувалося також числівників, які втратили багато складних форм, характерних для давньоанглійського періоду. Наприклад, замість множинних закінчень для числівників стали використовувати уніфіковані форми (*ten sheep* – «десять овець»), що спростило структуру фрази. Внутрішнє спрощення підкреслювало прагнення до зручності у використанні мови [10, с. 115].

Ще одним прикладом такого спрощення є поступова відмова від давньоанглійських складних форм числівників для позначення більших кількостей. У давньоанглійській мові числівники типу *hund-seofontig* («сімдесят») включали кілька компонентів, які вказували на десятковий або сотенний підрахунок. До XIV століття ці конструкції поступилися місцем більш лаконічним формам, таким як *seventy* [8, с. 145]. Подібні зміни характерні й для порядкових числівників: давньоанглійське *bridra* («третій») залишилося стабільним, проте більш складні суфіксальні конструкції, які використовувалися у варіативних формах, були відкинуті.

Окрім редукції, числівники стали менш залежними від узгодження з відмінками та родами. Наприклад, у давньоанглійській формі *twēgen scēap* («два барани») форма *twēgen* узгоджувалася з граматичним родом іменника. У середньоанглійській мові ця узгоджувальна залежність поступово зникла, і числівники почали вживатися у фіксованих формах, незалежно від роду (*two sheep*) [6, с. 203].

У XVI столітті процеси внутрішнього спрощення числівників продовжувалися, і це відображалось на поступовому переході до більш стандартних конструкцій для вираження великих чисел. Наприклад, давньоанглійське *hund-teontig* («сто десять») трансформувалося у *one hundred*

and ten, що краще узгоджувалося з новою аналітичною структурою англійської мови [9].

Також слід згадати появу нових форм числівників, які виникали через їхнє функціональне узагальнення. Наприклад, числівник *dozen* («дюжина»), запозичений із старофранцузької (*douzaine*), став активно використовуватися у XIV столітті, що демонструє інтеграцію іншомовних елементів у числівникову систему [11].

Кардинальні числівники у давньоанглійській мові виступали базовими засобами для позначення кількості, демонструючи широкий спектр граматичних конструкцій та морфологічних форм. Їхня структура передбачала як прості, так і складені форми, що дозволяло давнім англосаксам відносно точно виражати кількісні характеристики об'єктів і явищ. Простота та логічна побудова числівникових форм дають підстави стверджувати, що кардинальні числівники були однією з фундаментальних категорій у мовній системі англосаксів.

Подібно до інших мовних процесів, розвиток числівників у давньоанглійській мові ілюструє поступову адаптацію мовної системи до потреб комунікації, зберігаючи при цьому глибокий зв'язок із германською мовною спадщиною. Числа від 13 до 19 формувалися шляхом додавання суфікса *-tīene*, що, як і сучасний суфікс “-teen”, групував ці числа у підлітковий інтервал. Наприклад, *fēowertīene* («чотирнадцять») і *fiftīene* («п'ятнадцять») відображали типову синтетичну структуру, де значення числа досягалося за допомогою додаткового морфологічного елемента [3, с. 213]. Подібні форми свідчать про збереження традиційної індоєвропейської системи числення, яка була притаманна й іншим германським мовам, як-от німецькій (*vierzehn, fünfzehn*) та давньоскандинавській (*fjórtán, fimmtán*).

Для позначення десятків (20, 30, 40 тощо) використовувався суфікс *-tiz*, який створював внутрішньо узгоджену систему десяткових чисел. Наприклад, *twentiz* («двадцять») і *fiftiz* («п'ятдесят») мали прозору структуру, де основа числівника доповнювалася суфіксом для позначення множинності. Дж. Вайлд [13] зазначав, що така форма відображає прагнення до логічності та системності, які були важливими для англосаксонської культури. У пізнішому середньоанглійському періоді цей суфікс поступово спростився, трансформувавшись у сучасні форми, такі як *twenty* чи *fifty*.

Особливим елементом числівникової системи була побудова складених форм чисел за допомогою сполучника *and* або прийменника *ēac* («з»).

Наприклад, *eahta and fēowertiz* («вісім і сорок») означало 48, а *ān and twentigoþa* («один і двадцять») – 21. Такі конструкції демонструють ранні зрушення до аналітичності, коли сполучники почали відігравати дедалі більшу роль у граматичній структурі.

Звертає на себе увагу сучасний відбиток *суплетивних форм у порядкових числівниках*. Так, суплетивні форми, які були характерними для порядкових числівників давньоанглійської мови, частково збереглися і в сучасній англійській. Наприклад, слова *first* («перший»), *second* («другий») і *third* («третій») є прямими нащадками давніх суплетивних форм *forma/fyresta*, *oðer/æfterra* та *þridda/þīrda*. Ці слова не підкоряються стандартній морфологічній моделі, яку утворюють числівники, що слідують загальноприйнятій схемі додавання суфікса *-th* (як у *fourth, fifth, sixth*).

Перший (first). Сучасне слово *first* є результатом еволюції форм *forma* і *fyresta*. Форма *fyresta* походить від протогерманського кореня *fur-* («попереду»), що підкреслювало значення «першості» у часі або просторі. У сучасній англійській ця форма є унікальною, оскільки утворення не має регулярного суфікса *-th*.

Другий (second). Це слово має латинське походження від *secundus* («другий»), що буквально означає «наступний за першим». В англійську мову воно потрапило через старофранцузьку *second*. Цей приклад відображає, як запозичення з латини замінили оригінальні германські форми *oðer/æfterra*, які втратили актуальність у пізньому середньоанглійському періоді.

Третій (third). Ця форма збереглася від давньоанглійського *þridda/þīrda*, яке утворювалося за допомогою регулярного суфікса *-da*. Водночас, у сучасній англійській слово *third* зазнало фонетичних змін, які узгодили його з новими фонологічними нормами мови.

Хоча більшість порядкових числівників у сучасній англійській підкоряється стандартній схемі додавання суфікса *-th*, *суплетивні* форми для «першого», «другого» та «третього» залишаються вживаними через їхню високочастотність і історичну стабільність. Наприклад, у сучасній мові *first, second* і *third* використовуються в широкому спектрі контекстів, включаючи ідіоматичні вирази (*first and foremost, second to none, third time's the charm*), що підкреслює їхню роль у збагаченні мовного лексикону.

Дослідники, зокрема Дж. Вільямс [12], зазначають, що збереження суплетивних форм є наслідком їхньої функціональної зручності. Відсутність регулярного суфікса робить ці форми коротшими, що сприяє їхньому швидкому розпізнаванню в усному та письмовому мовленні. Окрім того, ці форми зазвичай вживаються для позначення перших трьох позицій, які є найважливішими в ранжуванні або переліках, і тому залишаються поза змінами, які могли б ускладнити їхнє сприйняття.

Суплетивні форми не є ізолюваними в сучасній англійській. Вони гармонійно співіснують із регулярними числівниками, які утворюються додаванням суфікса *-th*. Наприклад: *fourth* («четвертий») дотримується регулярної моделі; *fifth* («п'ятий») демонструє спрощення основи *five* через фонологічну адаптацію. Таке співіснування дублетів свідчить про гнучкість англійської мовної системи, яка зберігає історичні архаїзми паралельно з новими, більш регулярними моделями.

Висновки. Історичний розвиток числівників в англійській мові відображає загальну еволюцію її граматичної структури, що поступово переходила від синтетичної до аналітичної системи. У давньоанглійський період числівники мали складну морфологію, яка включала узгодження за родом, числом і відмінком, проте згодом ця система спростилася, набувши сучасних аналітичних рис. Числівники демонструють стабільність у своїй функції, водночас адаптуючись до змін у мовній структурі через внутрішні процеси спрощення та зовнішні мовні контакти. Значний вплив на розвиток числівників мали скандинавські та латинські запозичення, які сприяли появі нових форм та спрощенню синтаксичних конструкцій. Втрата відмінкових закінчень і перехід до аналітичних конструкцій дозволили числівникам стати більш універсальними у вираженні кількісних понять у різних мовних контекстах. Наявність суплетивних форм порядкових числівників свідчить про збереження стародавніх мовних традицій, що демонструє зв'язок англійської з іншими індоєвропейськими мовами. Запозичення, як-от *dozen*, засвідчують здатність англійської мови інтегрувати іншомовні елементи у свою систему числівників. Подальші дослідження у сфері корпусної лінгвістики можуть виявити нові закономірності у використанні числівників у різних дискурсивних контекстах та їхню роль у сучасному мовному середовищі.

Список літератури:

1. Домброван Т.І. Морфологічна система староанглійської мови [в:] Домброван Т.І. *Методичні рекомендації для самостійної роботи з історії англійської мови*. Одеса : Політехдизайн, 2020. 50 с.
2. Євченко В.В. Історія англійської мови. Вінниця : Нова книга, 2016. 200 с.
3. Baugh A. C., Cable T. A History of the English Language / 4th ed. London : Routledge, 1993. 384 p.
4. Blake N. F. A History of the English Language. Basingstoke : Macmillan Press, 1996. 384 p.
5. Hogg M. The Cambridge History of the English Language. Vol. I: The Beginnings to 1066. Cambridge : Cambridge University Press, 2005. 670 p.
6. Hogg R. M. A Grammar of Old English. Volume 2: Morphology. Oxford : Wiley-Blackwell, 2011. 448 p.
7. Jones M. Historical Linguistics and the Evolution of English Numerals. Oxford : Oxford University Press, 2000. 210 p.
8. Lass R. Old English: A Historical Linguistic Companion. Cambridge : Cambridge University Press, 2016. 324 p.
9. Petré P. Constructions and Environments: Copular, Passive, and Related Constructions in Old and Middle English. Oxford : Oxford University Press, 2019. 352 p.
10. Smith J. J. Old English: Syntax and Morphological Developments. London: Routledge, 2015. 275 p.
11. Stenroos M., Thengs K. Language Contact and Development in Old English Numerals. Amsterdam : John Benjamins Publishing, 2018. 230 p.
12. Williams J. Influence of Latin on Old English Grammar. New York : Palgrave Macmillan, 1991. 150 p.
13. Wyld H. C. A Short History of English. London: J. M. Dent & Sons, 1927. 309 p.

Chepelyuk N. I., Koval N. O., Dobrovolska Yu. L. NUMERALS IN OLD ENGLISH THROUGH THE LENS OF MODERN LINGUISTICS: HISTORICAL CONTEXT, STRUCTURE, AND ALTERNATIVE PERSPECTIVES

This article provides a comprehensive analysis of numerals in Old English through the lens of modern linguistic approaches, particularly corpus linguistics and comparative-historical analysis. The evolution of the numeral system during the Old English period (5th–11th centuries) is examined, tracing the transition from synthetic to analytical constructions in the context of broader morphological transformations in the English language. The structural features of cardinal, ordinal, fractional, and collective numerals, their development, and functional stability within the Germanic linguistic tradition are explored. Internal (morphological reduction, paradigm simplification) and external (Scandinavian, Latin, and French influences) factors contributing to significant changes in the numeral system are identified. Special attention is given to the analysis of suppletive forms of ordinal numerals as evidence of historical stability within the linguistic system. It is stated that the study of numerals in Old English allows for a deeper understanding of how linguistic categories have adapted to changes while maintaining their functional significance, and at the same time emphasizes the importance of numerals as markers of linguistic inheritance and adaptation, and demonstrates their role in the broader evolutionary processes that shape modern language systems. The study of numerals in Old English allows us to expand linguistic understanding of how language changes under the influence of cultural contacts and internal linguistic processes, enriching not only English historical grammar but also linguistics in general. The article considers alternative views on the mechanisms of evolution of the numeral system in English, in particular, hypotheses about the dominance of internal changes over external borrowings. The role of numerals in the reconstruction of historical grammatical models and their importance in the study of linguistic heredity is determined. Prospects for further research involving corpus analysis of historical texts for a deeper study of language changes and their patterns are suggested.

Key words: historical morphology, Old English, Scandinavian influence, comparative-historical analysis, numeral, morphological transformations, suppletive forms, corpus linguistics, synthetic and analytical constructions.